

KARABÖCÜ 2

Partinin Gözbebeği

Niran Elçi

Resimleyen: Gözde Bitir

15. BASKI

günışığı
kitaplığı

Yaz ayında doğduğu için kendisine hiç doğum günü yapılmadığından yakınan Nisan, sınıf arkadaşlarını hafta sonu için doğum günü partisine davet eder. Elle hazırlayıp dağıttığı doğum günü davetiyeleri yüzünden, annesi onu engellemekte geç kalmıştır. Üstelik, arkadaşlarının çoğu davetini sevinerek kabul eder. Nisan, sonunda sevimli kedisi Karaböcü'yü arkadaşlarıyla tanıştıracığı için heyecanlıdır. Ancak, parti telaşına kapılıp unuttuğudığı Karaböcü çoktan ona küsmüştür...

KARABÖCÜ₂

Partinin Gözbebeği

Dört kitaplık sevimli diziyi, okuma serüveninin başındaki çocuklar için, deneyimli çevirmen

Niran Elçi

yazdı. Nisan ve küçük kedisi Karaböcü'nün maceraları çocukları, hem günlük yaşama ilişkin düşündürüyor hem eğlendiriyor.

günüşiđi
kütüphanesi



ISBN 978-975-6227-87-9



9 789756 227879

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to blurriness and fading.





KARABÖCÜ Dizisi

- 1** Karabücü Hoş Geldi
- 2** Karabücü Partinin Gözbebeği
- 3** Karabücü ile Tatil Maceraları
- 4** Karabücü Kayboldu

Niran Elçi

1971'de Rize'de doğan Niran Elçi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nden 1992 yılında mezun oldu. Uzun yıllar özel sektörde yönetici olarak çalıştı. İngilizce'den Türkçe'ye pek çok kitap çeviren Elçi, kızıyla birlikte İstanbul'da yaşıyor. Yazarın son kitabı, eşi Matthew Thompson ile birlikte yazdığı *Kurabi'ye Uçan Omler* (2013).

KARABÖCÜ Dizisi 2
KARABÖCÜ PARTİNİN GÖZBEBEĞİ
Yazan: Niran Elçi

Editör: Mine Soysal
Resimleyen: Gözde Bitir
Son okuma: Hande Demirtaş

© Günışığı Kitaplığı, 2007

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Ağustos 2007 (1-13. baskılar 2000'er adet)
15. baskı: Şubat 2016 (14-15. baskılar 3000'er adet)

ISBN 978-975-6227-87-9

gunisigikitapligi.com

Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Baskı: Bizim Matbaa Basım Yayın Amb. Dağ. Tur. ve Gıda Ltd. Şti.
[Yeşilce Mah. Aytekin Sok. No 38 Seyrantepe Kağıthane 34448
İstanbul (0212) 280 38 50 Seriçifika: 23160]

Günışığı Kitaplığı
bir Mia Organizasyon
Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Seriçifika: 12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

KARABÖCÜ₂

Partinin Gözbebeği

Niran Elçi



Resimleyen
Gözde Bitir



sınıfta

Sınıfta “ailemiz” konusu işleniyordu. Nisan, öğretmenin söylediği gibi, bütün ailesinin fotoğraflarını bulmuş ve geniş bir kartona yapıştırmıştı. O gün sınıfta sırayla sunum yapıyorlardı.

Sıra Nisan’a geldiğinde, sınıf epeyce sıkılmıştı artık. Öğretmenin tüm uyarılarına karşın çocuklar kendi aralarında konuşuyor, gülüşüyorlardı.

Nisan, babasının öğrettiği sözleri hatırlamaya çalışarak tahtaya kalktı.

“Babam bir şirkette müdür,” diye başladı. Yalnızca önde oturan birkaç çocuk ilgilendi. “Onun söylediklerini yapan insanlar var... Babam da şirket başkanının söylediklerini yapıyor. Elektronik aletler üretiyor onlar...”

Babası çok farklı sözler ezberletmişti, ama Nisan heyecandan hiçbirini hatırlamıyordu.

“Annem muhasebeci. Şirketlerin defterlerini inceliyor. Onun her zaman ofise gitmesi gerekmiyor. Zaman zaman evde çalışıyor.”

Artık kimse onu dinlemiyordu. Nisan’ın canı sıkıldı.

“Bu, benim... Anneannemlerin yazlığına gitmiştik. Fotoğraf orada çekilmiş.”

Sonra hazırladığı panonun en ortasında duran kocaman kedili fotoğrafını işaret etti.

“Bu da benim *böcüm*, Karaböcü.”

Sınıfta gülüşmeler oldu. Nisan hemen dü-

zeltti. “*Kedim*, demek istedim... O simsiyah bir kedidir. Yemyeşil gözleri vardır.”

Bütün sınıf suspus, fotoğrafa bakıyordu. Nisan cesaretlendi.

“Onu sokakta buldum. İlk günler miyavlamayı bile bilmiyordu. Yalnızca *miii, miii* diyebiliyordu.”

Yine gülüşmeler oldu, ama bu sefer Nisan hiç kulak asmadı.



“Kaldırımında tek başına oturuyordu. Çantama koyup eve götürdüm...” Sonra annesinin sözlerini hatırlayarak telaşla ekledi: “Aslında bu pek iyi bir fikir değilmiş! Çünkü, sokak kedileri hastalık taşıyabilirmiş. Evde yaşayabilmeleri için temizlenmeleri ve aşılanmaları gerekiyor.”

Artık bütün sınıf merakla onu dinliyordu. Nisan keyiflendi ve Karaböcü'nün hikâyesini baştan sona anlattı.



Nisan sustuğunda, sınıfta önce bir sessizlik oldu. Sonra da büyük bir şamata koptu.

“Müthiş!” dedi Kaan.

“Vay be!” dedi Mert Can.

“Sınıfa getirsene, Nisan!” dedi Buket.

“Evet, evet, gerçekten! Onu buraya getirebilir, değil mi, öğretmenim?.. Lütfen!” Sanem neredeyse yalvarıyordu.

“Evet, öğretmenim, getirsin!”

“Ben de *böcü* görmek istiyorum!”

“Keşke benim de olsa!”

“Ben sokakta bir kere *böcü* görmüştüm,” diye atıldı Korkut. “O da simsiyahtı! Gözleri yeşildi!”

“Amma atıyorsun!” diye karşı çıktı Arda.

“Öğretmenim, atmıyorum! Yemin ederim, gördüm!”

“Öğretmenim, *böcü* diye bir şey var mı?” diye sordu Nisan’ın sıra arkadaşı İlke.

Öğretmen sesini yükseltmek zorunda kal-

di. “Çocuklar, lütfen sessiz olalım! Teker teker konuşalım! Yoksa kimse kimsenin ne söylediğini duyamaz. Lütfen, çocuklar!”

Sonra Nisan’a döndü, ama ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Boğazını temizleyip, gözlüklerini düzelterek zaman kazanmaya çalıştı.

Sonunda, “Seni kutlarım, Nisan. Çok ilginç bir sunumdu,” diyebildi.

Nisan gülümsedi.

“Özellikle aileni kendi sözcüklerinle anlatman hoşuma gitti. *Böcünün*— pardon, kedinin fotoğrafı da çok güzel. Adı ne demiştin?”

“Karaböcü, öğretmenim.”

“Çok güzel.” Öğretmen tekrar sınıfa döndü. “Oyun oynamak, hayal kurmak demektir, çocuklar. Nisan da oyunlarında kedisini kurbağa, balık, köpek olarak hayal etmiş...”

“Ama, öğretmenim, ben—” Nisan araya girmeye çalıştı. Oysa, öğretmeni ona kulak vermeden konuşmayı sürdürdü.

“Gördüğünüz gibi, Nisan çok yaratıcı bir arkadaşınız...”

“Ama öğretmenim, Karaböcü gerçekten—” diye tekrar açıklamaya çalıştı Nisan.

“Ama...” diyerek sözünü kesti öğretmen, “ödevlerimizi oyunlarımızla karıştırmamalıyız; değil mi, Nisan’cığım? Ödevimiz, masal anlatmak değil, ailemizle ilgili sunum hazırlamaktı. Yine de sunumun güzeldi. Oturabilirsin!”



Öğretmen, sunum yapacak yeni öğrenciyi seçmek üzere masasına yöneldi.

Nisan başı önünde, sırasına döndü.

Yanından geçerken Buket, “Bir gün evinize, oynamaya gelebilir miyim, Nisan?” diye fısıldadı.

“Tabii ki,” diye yanıtladı Nisan gülerek.

“Nisan, ben de!” dedi Hakan.

“Ben de! Ben de!” dedi birkaç çocuk daha.

“Tamam, ama önce anneme—” Nisan sözünü tamamlayamadı.

“Çocuklar, kendi aramızda konuşmayalım, lütfen! Nisan, sen de otur yavrum yerine. Hepiniz arkadaşınızın sunumunu dinleyin!”

Nisan sırasına oturdu ve dönüp dönüp ona bakan arkadaşlarına gülümseyerek, sonraki sunumu bekledi.



parti planı

“Merhaba, anneciğim!”

Nisan okuldan gelir gelmez doğruca mutfağa yollandı.

Salondan çıkan Karaböcü hemen onun peşine takıldı.

Nisan çok acıkmıştı. “Anne! Yemekte ne var?” diye seslendi mutfaktan.

Nelin Hanım içerden, “İspanak!” diye cevap verirken, mutfakta buzdolabının açıldığını,

kariştirildiğini ve kapısının güm diye kapandığını duydu. “Karnını doyum, Nisan! Yemek yiyemezsin sonra!” diye seslendi kızına.

“Burozcuk poynur... hom hom... yiyom... Cumorto... hom hom... orkodoş... hom hom geluyo... Hom...”

“Ne diyorsun, Nisan?” Nelin Hanım mutfağın kapısında idi.

Karaböcü mutfak masasının üstündeydi. Nisan’ın burnuna uzattığı peynir parçasını kokluyordu. Nisan annesini

görür görmez, peynir parçasını masaya bıraktı ve kendi ağzındaki lokmayı da yuttu.



“Birazcık peynir aldım, dedim. Bir de, cumartesi günü arkadaşlarım gelecek...”

“Arkadaşların mı gelecek? Niye?”

Nelin Hanım kediye masadan kovaladıktan sonra, peynir tabağını alıp buzdolabına kaldırdı.

“Yani, elbette gelsinler de... Bu cumartesi nereden aklınıza geldi?”

“Onları doğum gününe çağırdım.”

“Senin doğum gününe daha çok var ama—”

“Ama bana hiç doğum günü yapmıyorsunuz. Haksızlık bu!”

“Miyav!” Karaböcü de onayladı.

“Kızım, doğum günün geldiğinde sana—”

“Hep *yapacağım, yapacağım* diyorsun, ama hiç yapmıyorsun. Bana ne! Bana ne! Arkadaşlarımı çağırdım bile. Karaböcü’yle de oynayacağız.”

“Miii?” diye sordu Karaböcü, Nisan’a bakarak.

“Hiç hazırlık yapmadık, tatlım. Zaten doğum günün de değil—”

“Geçen yıl tatile denk geldi, olmadı. Ondan önceki yıl, tam da doğum günümde hastalandım. Bana ne! Ben doğum günü partisi istiyorum!”

Nisan’ın alt dudağı titremeye, gözleri dolmaya başlamıştı.

Nelin Hanım kızını üzmemek istemiyordu, ama böyle bir parti için gerçekten de hazırlıklı değildi. Günlerden perşembeydi ve cumartesiye bir şey kalmamıştı. Bir deneme daha yapmaya karar verdi:

“Tatlım, davetiye bile dağıtmadık. Hafta sonuna kadar arkadaşlarına haber veremeyiz.”

Nisan sevinçle, “Ben davetiye dağıttım!” dedi. “Defterimden sayfalar kopardım ve davetiye yaptım. Herkese dağıttım.”

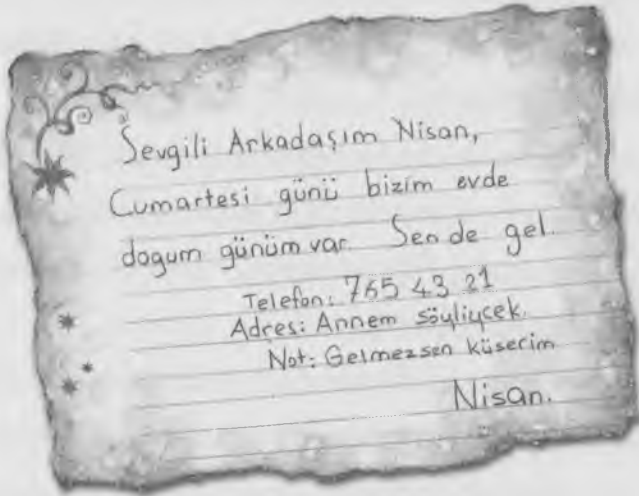
“Herkese mi?!” diye yineledi Nelin Hanım kısık sesle. Nisan’ın sınıfında yirmi sekiz

çocuk vardı.

“Evet,” diyen Nisan neşeyle koşup çantasını getirdi. “Gelecek olanlar telefon edip haber verecekler. Bak, anne, bir davetiye de kendime yazdım.”

Çantasından özensizce dörde katlanmış bir defter sayfası çıkardı. Üzerinde, kendi yazısıyla NİSAN YALVAÇ yazıyordu.

Nelin Hanım kızının elindeki kâğıdı alıp açtı. Davetiye şöyleydi:



“Bütün sınıfa doğum günü partisi ha!” diye inledi Nelin Hanım.

“Bir pasta yapsan yeter,” dedi Nisan neşe içinde. “Ben de yardım ederim sana. Hem odamı da dağıtmam!”

Gerçekten de Nisan odasına gitti ve ön-lüğünü çıkarıp askısına astı. Gülümseyerek geri dönerken çalan telefona annesi cevap verdi.

Telefondaki kadın, “Ben İlke’nin annesiyim,” diyordu. “Ne kadar hoş bir davetiye hazırlamışsınız! Güle güle öldük vallahi... Geleceğimizi bildirmek için aradım sizi. Adresi alabilir miyim?..”

Telefonu kapatan Nelin Hanım, “Yirmi sekiz çocuk ve anneleri...” diye mırıldanıyordu.

Nisan’sa çok mutluydu. “Evet! Umarım, hepsi gelir!” diyordu.

O akşam telefonların ardı arkası kesilmedi. Nisan’ın davetiyesi herkesin hoşuna gitmişti. Hepsi gelmek istiyordu. Ancak, yine de yalnız-

ca on bir çocuk gelebiliyordu. Diğerlerinin ne yazık ki, ya kursları ya da önceden verilmiş sözleri vardı.

“Keşke daha önceden dağıtsaydınız davetiyeleri,” dedi birkaç anne. “Bizimki gelmeyi çok isterdi...”

“Haklısınız,” diye yanıt verdi Nelin Hanım her seferinde. “Belki gelecek yıl...”

“Evet, gelecek yıl mutlaka!” dediler. İçlerinden biri, “Ajandama not aldım bile!” dedi.

“On bir çocuk mu?” dedi İlhan Bey akşam geldiğinde. “İyi, iyi, o kadar çok değilmiş.”

Nelin Hanım kaşlarını çatarak baktı ona. “İlhan! Bugün perşembe! On bir çocuk ve annelerinden söz ediyoruz! Farkında mısınız?.. Yardımlaşarak hazırlanırız artık.”

“Cumartesi mi? Ama cumartesi günü toplantım var. Ne zaman biter, bilmiyorum.”

Nelin Hanım bu kez dehşetle baktı kocasına.

“Ama biraz geç çıkabilirim o sabah,” dedi İlhan Bey karısını sakinleştirmek için. “İstersen, pasta işini de ben hallederim,” derken sesi güçlkle duyuluyordu.

Cuma günü Nelin Hanım işini gücünü bırakıp temizliğe girişti. Sevinçle okuldan dönen Nisan sipariş listesini açıkladığında artık çok yorgundu.



“Anne, arkadaşlarım doğum günümde kurabiye, mozaik pasta, çikolatalı puding, meyveli yoğurt ve cips istiyorlar! Bir de doğum günü pastası, elbette!”

Elindeki işi bırakan Nelin Hanım kızına bakakaldı.

“Sana yardımcı olmak için, ne istediklerini sordum arkadaşlarıma,” diye açıkladı Nisan gülererek.

“Ama kızım, benim düşündüğüm yiyecek listesi daha çok—”

“Zaten yalnızca on bir kişi geliyor. Yani, hazırlanmak o kadar da zor olmayacak.”

“Olmayacak, değil mi?” diye yineledi Nelin Hanım yorgun bir sesle. Bütün gün temizlik yapmış, alışverişe çıkmıştı. Derin bir soluk aldı ve, “Kızım,” dedi yumuşak bir sesle, “sırf tatlı ve pastadan oluşan mönü olmaz!”

Nisan’ın, “Ama cips tuzlu!” gibi itirazlarını duymazdan geldi. “Ben yarına kadar hazırla-

yabileceğim bir liste yaptım, canım. Dilersen, marketten de bir şeyler alabiliriz, ama o kadar.”

Nisan biraz mızızlanmayı denedi. Ama, annesinin bu kararlı ses tonuyla konuştuğunda, kolay kolay fikir değiştirmeyeceğini de biliyordu.

Sonunda pes edip, odasına yollandı. Sevgili kedisi Karaböcü yatağına uzanmış, uyuyordu. Nisan odaya girince ağzını kocaman açarak esnedi ve uzun uzun gerindi.

Nisan üstünü değiştirirken, “Yarın çok güzel olacak,” dedi Karaböcü’ye. “Arkadaşlarımın hepsi seni çok merak ediyor.” Sır verircesine kediye doğru eğildi. “Arkadaşlarım aslında seni görmeye geliyor. Doğum günü partisi, onları davet edebilmek için bir numaraydı yalnızca.”

Nisan sustu ve düşüncelere daldı: Acaba nasıl hediyeler getirecekler? Hepsi oyuncak bebek getirse ne hoş olur...



Karaböcö ayağa kalktı ve tekrar şişinerek gerindi. “Pırruuu–mırk?” dedi.

“Olmaz!” dedi Nisan ona. “Daha ellerimi bile yıkamadım. Zaten seninle oynamak için hiç zamanım yok. Gidip, anneme yardım edeceğim. Ben yardım etmezsem, doğum günüm için yiyecek hazırlayamaz.”

Nisan koşa koşa çıkarken, el alışkanlığıyla odasının kapısını arkasından kapattı.

Karaböcö yalnız kalmıştı. Uzun süre miyavladı, kapıyı tırmaladı, ama kimse onu duymadı. Sonunda vazgeçen kedi, Nisan’ın yatağına sıçradı ve tekrar uyumaya hazırlandı.

Bu sırada Nisan mutfakta annesinden iş istiyordu.

“Mozaik pastayı ben yapabilirim, anne. Sen nasıl yapacağımı bana anlat, yeter.”

“Mozaik pasta yapmıyoruz, hayatım.”

“O zaman kurabiyeyi yapayım? Hamurdan harf yapmayı biliyorum ben!”

“Kurabiyeyi pastaneden alacağız, tatlım.”

“Doğum günü pastam?”

“Pastane.”

“Puding?”

“Bakkal.”

“Ama anne! Sen hiçbir şey yapmıyorsun!”

Nisan kaşlarını çatmış, öylece duruyordu.

“O nasıl söz, kızım? Yarın sabah işe girip, patates salatası, börek—”

“Doğum günü partisinde patates salatası mı olur?!”

“Yardım etmek istiyorsan, akşam yemeği için salata yapmama—”

“Bana ne! Bana ne! Ben mozaik pasta istiyorum!”

Kapının çalınması, Nelin Hanım’ı kurtardı. Eli kolu paketlerle dolu İlhan Bey içeri girdi. Nisan hemen babasının elindeki paketleri karıştırmaya koyuldu.

Bütün bir akşam doğum günü hakkında gevezelik eden Nisan, Karaböcü’yü ancak yatmak için odasına girdiğinde hatırladı.

Nisan’a hiç yüz vermeyen Karaböcü kalktı ve mutfağa gidip mamasını yedi. O geceyi salondaki kanepede geçirdi. Nisan’a küsmüştü, ama öteki bunun farkında bile değildi.





sahte doğum günü

Sabah, Nisan uyanır uyanmaz hoplayıp zıplamaya başladı. Sürekli ayak altında dolaşiyor; “Ne zaman gelecekler, anne? Ne zaman gelecekler?” diye soruyordu.

İlhan Bey mümkün olan en erken saatte pastaneye gitmiş, doğum günü pastasını alıp eve getirmişti. Karısının pastayı buzdolabına yerleştirmesine yardım etmiş; sonra da, “Çok geç kaldım!” diyerek işe koşturmuştu.

O sabah çok erken kalkıp işe koyulan Nelin Hanım, öğlen olmadan bütün hazırlıklarını tamamlamış, hatta sofrayı bile kurmuştu.

Nisan o kadar çok hoplayıp zıplamıştı ki, arkadaşlarının geleceğine yakın yorulup oturmuş, televizyon izliyordu.

Yine de kapı zili çaldığında, annesinden önce koşup kapıyı açtı. Meraklanan Karaböcükü de onunla birlikte kapıya gelmişti.

Önce, “Doğum günün kutlu olsun, Nisan!” diyerek İlke’nin annesi girdi kapıdan. Ardından gelen İlke de Nisan’ı kutlayıp hediyesini verdi.

Salona geçerken Karaböcükü’yü gören İlke, “Böcün ısırır mı?” diye sordu Nisan’a. İlke hayvanlardan korkuyordu.

“Hayır, Karaböcükü çok uslu bir kedidir.”

İlke yine de Karaböcükü’nün uzağından geçmeyi yeğledi.

Onları Sanem ve Mert Ali izledi. Her zil çaldığında, Karaböcükü kapıya koşup kimin gel-

diğine baktı.

“Karaböcü çok tatlıymış,” dedi Sanem.

“Ben köpekleri kedilerden daha çok severim,” dedi Mert Ali.

“Nisan’inki bir *böcü*, akıllım,” dedi Sanem.

Mert Ali’den hemen sonra gelen Arda üzgün üzgün, “Benim köpeğim benimle hiç oynamıyor,” dedi. “Yaşlı olduğu için hep uyuyor.”

“Bence kedilerle oynamak daha eğlenceli,” dedi Korkut

yüksek sesle. “Kuyruğuna

teneke bağlarken,

köpekler ısırabiliyor.”

Ters ters

Korkut’a

baktı

çocuklar.



Sonunda bütün davetliler geldi. Çocuklar evin içinde oradan oraya koşturuyor, bağıra çağıra oyun oynuyorlardı.

Anneler de ayak altından çekilmiş, kendi aralarında sohbeta dalmışlardı. Şamatanın hiç farkında değil gibiydiler.

Mutfakla salon arasında koşturup duran Nelin Hanım, bir ara Nisan'ın huysuzluk ettiğini gördü. "Kızım, arkadaşların elbette oyuncaklarıyla oynayacak. Onları oyun oynamak için çağırmadın mı?" Sonra, küskün bir yüzle kızının yanında duran İlke'ye döndü. "Hadi, İlke'ciğim; sen istediğin bebeği al, oyna," dedi. "Bugün Nisan'ın kafası karıştı biraz."

Nelin Hanım elindekileri masaya bırakmak üzere yanlarından ayrıldı.

"Al, bununla oynayabilirsin," diyen Nisan, elinde tuttuğu sarı saçlı bebeği İlke'ye uzattı. En sevdiği bebektir o.

İlke bebeği aldı ve bir sandalyeye ilişti. Ço-

cukların koşturmacasına katılmak istemiyordu. Sarı saçlı bebeğin saçlarını sıvazlamaya, elbisesini düzeltmeye başladı.

“Pırrr!” dedi bir ses.

İlke başını çevirdi. Karaböcü biraz ötede oturmuş, ona bakıyordu.

“A, sen de mi buradaydın?” dedi kediye.

Karaböcü, “Miii,” dedikten sonra, başını çevirip çocukları izlemeyi sürdürdü.

İlke onu yan gözle süzdü. “Beni ısırmasın, değil mi?”

“Mırk?” dedi Karaböcü. Isırma fikri onu şaşırtmış gibiydi.

Durduğu yerde hafifçe silkelendi. Birden hem küçüldü, hem tüyleri uzadı. Karaböcü, bir oyuncak-kedi olmuştu.

Değişimini hayretle izleyen İlke kıkırdadı. “Çok tatlı oldun,” dedi. “Ama, Nelin Teyze seni böyle görmesin.”

“Mırk!” diyen oyuncak-kedi, İlke’nin san-

dalyesinin altına saklandı.

İlke yine kıkırdadı. Elindekine baktı sonra. “Bebekler her zaman o kadar da eğlenceli değil aslında,” diye mırıldandı. Yerinden kalktı. Nisan’ın bebeğini bıraktı. Çömelip sandalyenin altına saklanmış olan oyuncak Karaböcü’ye baktı. “Isırmayacağından eminsen, değil mi?”

Oyunca-kedi tatlı tatlı mırıldanmaya başladı. İlke çekine çekine elini uzatıp, kedinin siyah tüyelerine dokundu.

“Çok yumuşaksın!”



Oyuncak Karaböcü burnunu eline sürtünce, İlke elini kaçırdı. Ama, oyuncak-kedinin güven veren mırıltısı onu cesaretlendirdi.

“Sandalyenin altından seni okşamak zor oluyor,” dedi.

Oyuncak Karaböcü saklandığı yerden çıktı ve hop diye sandalyeye sıçradı.

Oyuncağa dönüşmüş bile olsa, İlke ilk kez bir kediyi bu kadar yakından görüyordu. Yüzünü, kulaklarının içini, kuyruğunu, pençelerini inceledi.

“Kedilerin patilerinin bu kadar yumuşak olduğunu bilmiyordum,” dedi sonra. “Hani, sivri tırnakların nerede senin?”

Oyuncak Karaböcü ön patilerini uzatarak gerindi. Tırnakları yuvalarından dışarı çıktı.



“Üf, ne kadar uzun ve sivri! Oysa, sakladığın zaman hiç görünmüyorlar.”

İlke uzun süre sevdi oyuncak-kediyi. Hayvanların, sandığı kadar korkunç olmadıklarını düşünmeye başlamıştı. Hatta, bir kedi yavrusu beslemek hoşuna bile giderdi belki. Sarı bir yavru!.. Adını Sarman koyabilirdi.

İlke, annesinin yanına koşarken, “Sonra görüşürüz, Karaböcü,” dedi. Annesinden bir *Sarman* isteyecekti.

İlke gider gitmez normal haline dönen Karaböcü çocuklara baktı. Oğlanların arasında tartışma çıkmıştı.

“Örümcek Adam uçamaz!” diyordu Korcut. “O, ağ fırlatarak ilerler.”

“Uçamadığını biliyoruz, oğlum,” diyordu Mert Ali. “Ama ağlarını o kadar uzağa fırlatıyor ki, uçuyor gibi görünüyor.”

“Olsun! Süpermen’e yetişemez bir kere!”

“Yetişir işte! Asıl, Süpermen tavandan sarkabilir mi bakalım?”

“Sarkabilir tabii! O her şeyi yapabilir!”

Oğlanlar itişmeye başlayınca, anneler hemen araya girdi. Çocukları ayırıp, farklı yön-
lere gönderdiler.

Korkut öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Soluk soluğa yemek masasına gitti ve bir kurabiye alıp kemirmeye başladı.

Sandalyeden yere atlayan Karaböcü, Korkut’un ayaklarının dibine oturdu. Yere düşecek kurabiye parçalarını beklemeye başladı.

Bir süre sonra Korkut kediyi fark etti.

“Örümcek Adam, Süpermen’e yetiştirmiş! Hıh!” diye yakındı Karaböcü’ye. “Deli mi ne? Bir ipin ucunda sallanarak Süpermen’e nasıl yetişebilir?”

“Miyyy,” diye onayladı Karaböcü.

Kurabiye kemirmekten bıkan Korkut, “Gel, seninle oyun oynayalım!” dedi Karaböcü’ye.

Kurabiyeden kalan parçayı masanın üstüne bıraktı ve Karaböcü'yü kaptığı gibi Nisan'ın odasına götürdü.

Oda çocuklarla doluydu. Bütün oyuncaklar yere dağılmıştı. Yatak, üstünde zıplanmış gibiydi. Dolaptan alınmış kitaplar, değişik yerlerde açılmıştı. Masada yarım bırakılmış resimler ve boya kalemleri vardı.

Korkut kapıyı arkasından kapattı ve Karaböcü'yü odanın ortasına bıraktı. "Sakin bir yere gitme," diye tembihledikten sonra her yana saçılmış oyuncakları karıştırmaya başladı.



Odadaki diğer çocuklar meraklanmışlardı.

“N’apıyorsun, oğlum?” diye sordu Hakan.

“Birazdan görürsün,” dedi Korkut. Oyuncak kutusundan uzun, pembe bir kurdele çıkardıktan sonra karıştırmayı sürdürdü.

“Korkut, Nisan’ı üzecek bir şey yapma,” dedi Buket. “Bu, onun doğum günü.”

“Öğrenmezse üzülmez,” dedi Korkut.

Hakan ve Buket bakiştılar.

Korkut, Nisan’ın çalışma masasına gitti. Metal kalem kutusunu boşalttı ve kurdeleyi kutudaki bir halkadan geçirerek bağladı. Ardından, “Şimdi sıra sende,” diyerek, Karaböcü’nün yanına diz çöktü. Kurdelenin diğer ucunu kedinin kuyruğuna bağladı.

Karaböcü onu ilgiyle izliyordu. Kurdele bağlanmış kuyruğunun ucunu oynattı. Eğilip kurdeleyi kokladı.

“Hadi, şimdi miyavlayarak koşman gerek!” diyen Korkut, Karaböcü’yü dürtüklledi.

“Mivvv,” dedi Karaböcü. Dengesini bulup oturdu ve Korkut’u izlemeye başladı.

Odadaki çocuklar kıkırdadılar.

“Seninle oynamak istemiyor,” dedi Buket.

Kedinin kulağına eğilen Korkut, “KOŞSANA APTAL ŞEY!” diye bağırdı.

Karaböcü kıpırdamadı; arka ayağını kaldırıp kulağını kaşdı.

Korkut öfkeyle doğrulurken, “Görürsün sen!” dedi. Ayağını geriye attı ve çocukların çığlıklarına aldırmadan kediye doğru bir tekme savurdu. Ama, Karaböcü tam zamanında yana sıçramıştı. Tekmesi boşa giden Korkut popoüstü oturuverdi.

Çocuklar kahkahayı bastılar.

“Acımadı ki!” dedi Korkut. Acıdan gözleri dolmuştu oysa.

Karaböcü sıçradığı yerde uslu uslu oturuyordu. Kalem kutusuna bağlanmış kurdeleyse hâlâ biraz önce durduğu yerdeydi.

Çocuklar şaşkın şaşkın Karaböcü'ye baktılar.

“Fare kuyruklu kedi olur mu?” diye sordu Hakan.

Karaböcü sakince arkasına dönüp kuyruğunu kontrol etti. “Mırk!” dedi ve kuyruğunu bol tüylü, kocaman bir kedi kuyruğuna dönüştürdü. Az önce, Korkut'un tekmesinden korunmak için sıçradığında kuyruğunu değiştirmişti. Böylece, çocuğun bağladığı kurdele incecik fare kuyruğundan kayıvermişti.

“O bir *böcü*,” dedi Buket memnunlukla.

“Ben *öcü böcü* anlamam!” dedi Korkut inatla. “Koşmasını istiyorum, o kadar!” Kurdeleyi bu sefer Karaböcü'nün beline bağladı. “KOŞ!” diye bağırdı.

Karaböcü çocuğun, koşmasını neden bu kadar istediğini anlamıyordu. Yine de onu üzmemeye karar verdi. Odanın içinde dörtmala koşturmaya başladı. Arkasından sürüklediği

kalem kutusu, dağılmış oyuncaklara, duvarlara çarptıkça yüksek sesle tangırdıyor; Korkut da kahkahalar atıyordu.



Bir süre sonra Karaböcü durdu. Korkut'a, bu kadarının yetip yetmediğini sorar gibi baktı.

Oysa, Korkut kahkahalarının arasında sürekli, "KOŞ! KOŞ!" diye bağıırıyordu.

"Yeter artık, Korkut! Yazık Karaböcü'ye!" diye bağırdı Buket.

Korkut kulak asmadı. "Ne biçim korktu ama!" diye gülüyordu.

"Karaböcü'nün korktuğunu hiç sanmıyorum ben," dedi Hakan.



“Sen ne anlarsın!” diye kızdı Korkut arkadaşına. “Bak, ne biçim korktu hem de! Korkudan ödü patladı!”

Karaböcü yan yan Korkut’a baktı. Eğer birini korkutmak bir oyunsa, bu oyunu Karaböcü de oynayabilirdi.

Korkmuş bir kedi gibi miyavlayarak odada dört dönmeye başladı yine. Yalnız bu kez, her sıçrayışta birazcık irileşiyordu.

Hakan’ı dürtükleyen Buket, “Karaböcü *böcülük* yapıyor galiba,” dedi. Hakan da başını sallayarak onayladı onu.



Korkut bir tuhaflık olduğunu, Karaböcü koskocaman olduğunda fark edebildi. Artık gülmüyordu. Donmuş gibi, çevresinde dönen simsiyah leopara baktı. “Korkmuş kedi nerede?..” diye sordu çocuklara titrek bir sesle.

“Karşında!” dedi Hakan.

Leopar Karaböcü, tam Korkut’un önünde

durdu. Kuyruğunu kamçı gibi savururken, ağzını kocaman açarak kükredi. Doğrusu bu kadar çok sivri dişle dolu bir ağız görmek dehşet vericiydi.

“Bu ne ya?” Korkut’un yüzü bembeyazdı.

“KIAHHH!” dedi leopar Karaböcü, kulak patlatan bir sesle.

“Bizim sokaktaki kediler de köşeye kısırılınca saldırıyorlar,” dedi Hakan.

Leopar Karaböcü, “GRRRII-AAARRR!” diye şiddetli bir tehdit daha savurdu.



Korkut titriyordu. “Ben yalnızca oyun oynuyordum ama—” derken, aniden başını eğip pantolonunun önüne baktı. “Galiba altıma kaçırdım!” dedi ve koşarak odadan çıktı.

Buket arkasından keyifle seslendi: “Karaböcü de oyun oynuyor zaten!”

Korkut gidince, leopar Karaböcü hemen yere çöktü.

Buket onun kocaman başını okşadı. “Dev bir kedi beslemek güzel olmalı,” dedi.

“Hırsızları korkuturdu!” dedi Hakan kendinden emin. “Bekçi kedisi!”

“Sırtına bile bindirirdi belki!” dedi Buket.

Leopar-kedi başını uzatıp iki çocuğa sürtmek istedi. Ama çok büyük ve ağır olduğundan çocuklar az kalsın devriliyorlardı.

“Ama kucağına alamazdın,” dedi Hakan.

“Yün yumağıyla da oynatamazdın. Daha doğrusu, böyle kocaman bir kediyi evin içinde hiç oynatamazdın. Her şeyi devirirdi.”

“Belki de büyük kedi beslemek, o kadar iyi bir fikir değildir,” dedi sonunda Hakan gülererek.

“Ne kadar çok yemek yiyeceğini düşünsene,” diye ekledi Buket. Bir an durakladıktan sonra, “Üstelik, tuvalet kumu için kocaman bir leğen bulmak gerekir. Amma da çok kaka yapar!”

Çocuklar gülüşürken Karaböcü, “Miiik!” dedi ve küçüldü. Bir süre kendini iki çocuğa sevdirek oturdu.

O sırada annesi ve Nelin Hanım’ın yardımıyla üstü başı paklanan Korkut da normale dönmüştü.



pasta saati

Doğum günü masası artık tamamen hazırды. Nelin Hanım evdeki bütün sandalyeleri yemek masasının çevresine dizmişti. Pasta saatinde çocuklar masada, anneler kanepeler ve koltuklarda oturacaklardı.

Nisan bütün evi dolaşarak arkadaşlarını masaya çağırды. Herkes toplanınca, Nelin Hanım doğum günü pastasını alkışlar arasında masaya getirdi.

Nisan masanın başına geçti. Çocuklar hep bir ağızdan, “İyi ki doğdun, Nisan!” diye şarkı söyledikten sonra mumları bir anda üfleyip söndüren Nisan, hediyeleri açmaya başladı.

Hediyelerin hepsi oyuncak bebek değildi. Yine de Nisan her birine sevindi. Annesi yiyecek servisi yaparken, onun da ağzı kulaklarındaydı.

Çocuklar yemeklerini güle oynaya, keyifle yediler. Doğum günü sofrasında Karaböcü'nün de tatmak isteyeceği yiyecekler vardı. Ama onun sofraya çıkması yasaktı. Bu yüzden, masanın altına oturan kedi, yere düşen kırıntıları koklamakla yetindi.

Pasta partisinin ardından çocuklar, mendil kapmaca oynamaya karar verdiler. Annelerinin yardımıyla salonun ortasını boşalttılar. On iki çocuk salonun ortasında sıkış tıkış oturarak çember oluşturdular.

Karaböcü oyun oynanacağını fark edince,

heyecanla hoplaya zıplaya geldi ve çemberin ortasına girdi.

Kocaman bir mendil bulundu. Nisan ilk ebeydi. Çökmüş oturan çocukların arkasında döne döne şarkısını söylüyordu. Çemberin ortasındaki Karaböcü de gözlerini mendile dikmiş, onunla birlikte dönüyordu.

*“Yağ satarım, bal satarım,
Ustam ölmüş ben satarım.
Ustamın kürkü sarıdır,
Satsam on beş liradır.”*

Nisan sezdirmeden mendili Mine'nin arkasına bırakıverdi. Karaböcü de Mine'nin önünde durdu.

Nisan iki kere, “Zambak zumbak, dön arkana iyi bak!” dedi.

Karaböcü'nün bakışlarını fark eden Mine hemen arkasına döndü. Mendili kaptığı gibi

koşup, Nisan'ı yakalamaya çalıştı. Nisan da zar zor Mine'den boşalan yere varmayı başardı.

Bu sefer Mine, çemberin dışında şarkı söyleyerek dönmeye başladı. Elbette, Karaböcü de birlikte! Çocuklar gülüşerek, bağıırıp çağırarak Karaböcü'yü izliyorlardı. Mine mendili Mert Ali'nin arkasına bıraktı. Ama daha mendil yere düşmeden Mert Ali onu kapıverdi. Çünkü, Karaböcü tam önünde durmuş ve arkasındaki mendile bakmaya çalışmıştı. Mert Ali hızla fırlayıp Mine'yi yakaladı. Mine yine ebeydi.

Mine şarkıyı yeniden söylerken çocuklar kahkahadan kırılıyordu. Ebenin fark ettirmeden mendili bir arkadaşının arkasına bırakması olanaksız gibiydi. Karaböcü yalnızca ebeyi değil, mendili de takip ediyordu.

Mine, bu kez mendili Mert Can'ın arkasına bıraktı ve kolayca kaçmayı başardı. Bunun nedeni, tam önünde duran Karaböcü'nün ar-

kasındaki mendili görmeye çalışarak başını uzatmasını izleyen Mert Can'ın gülmekten geriye devrilmesiydi. Mert Can kahkahalar atıyor, havadaki bacaklarını sallıyordu.

Mert Can'ın halini gören bütün çocuklar tıpkı onun gibi, kahkahalar atarak yere devrildiler ve bacaklarını kaldırarak, havada sallamaya başladılar.



Çocuklar yerde debelenirken, Karaböcü hop diye çemberin dışına sıçradı. Mert Can'ın altında kalan mendilin görünen köşesini dişledi ve çekiştirmeye başladı.

“Hi hi hiiii! Me-me-mendili çekiyor! Ha haaa!” Mert Can gülmekten konuşamıyordu.

“Ebe, Karaböcü oldu! Hu hu huuu! Ha ha ha haaaa!” dedi Buket kahkahalar arasında.

Çocuklar yeni bir kahkaha krizine kapıldılar. Böylece, mendil kapmaca oyunu da sona erdi.

Mert Can'ın yerde yuvarlanmasını fırsat bilen Karaböcü, mendili kapıp kaçtı. Çocuklar onu yakalamak için epeyce koşturdular.

Sonunda herkes yatıştı. Nisan, Karaböcü'nün doğum günü partisinin gözbebeği olduğunun farkındaydı. Dikkati kendi üstüne çekmek için, *böcüsünün* yeteneklerini sergilemeye karar verdi. Bütün arkadaşlarını odasına çağırırken, Karaböcü'yü de kucağına aldı.

On iki çocuk, odayı sıkış tıkış doldurmuştu. Yine de Nisan ve Karaböcü için ortada küçük, boş bir alan açılabilirdi.

“Hadi, Karaböcü!” dedi Nisan, onu yere bırakarak. “Şimdi köpek ol!”

“Mırk,” dedi Karaböcü. Başını geriye atıp, sırtını yaladı.

Nisan şaşaladı. Karaböcü’nün onunla oynamadığı hiç olmamıştı.

“N’oldu, Karaböcü?” diye sordu.

Uzun uzun esneyen Karaböcü, halıya uzanıverdi.

“N’oldu, Nisan? Oyuncağın mı bozuldu?” dedi Korkut.

“Ben baştan beri inanmamıştım zaten,” dedi Armağan.

Nisan kıpkırmızı kesildi. “Karaböcü, lütfen! Köpek olmak istemiyorsan, kolay bir şey ol. Örneğin bir... bir kurbağa!?”

“İyyy, kurbağa olmasın!” dedi bir kız.



Karaböcü, Nisan'ı duymazdan gelerek, diğer çocukları inceledi.

“Karaböcü, n'apıyorsun? Neden bir şeye dönüşmüyorsun?” diye sordu Nisan öfkeyle.

“Boş ver, Nisan. Biz sana inanıyoruz,” dedi Sanem.

Ama Nisan ona kulak asmadı, “KARABÖCÜ!” diye bağırdı.

“Pırrruuu?” dedi Karaböcü. Doğruldu ve çocukların bacaklarının arasından geçip yata-

ğa sıçradı. Uyumaya hazırlanarak kıvrıldı.

“Alacağın olsun, Karaböcü!” dedi Nisan. Hırsla odadan çıktı. Çocuklar da birer ikişer onu izlediler.

Odada yalnızca Arda kalmıştı. Değişip değişmeyeceğini görmek için Karaböcü’ye bakıyordu.

Karaböcü tek gözünü aralayıp ona baktı. “Miiiy?”

Arda kalkıp gitti, kedinin yanına oturdu.

“Biliyor musun? Ben aslında köpekleri daha çok severim,” dedi.

“Pırrrr!” dedi Karaböcü. Gözünü kapatıp başını yasladı.

Arda onu okşamaya başladı. “Kediler sevimli değil demek istemiyorum. Yalnız... Benim bir köpeğim var. Adı, Dondurma. Böyle, kahverengi, beyaz ve siyah tüyleri var. Tıpkı karışık dondurma gibi. Onun için, adını Dondurma koymuşlar.”



Karaböcü'nün gözleri kapalıydı; ama kulaklarını dikmiş, Arda'yı dinliyordu.

“Melez bir köpek o. Sokakta bulmuşlar. Upuzun, sarkık kulakları var. Görsen, öyle güzel ki!..”

“Mırrr!” Karaböcü gözlerini açmış, Arda'ya bakıyordu şimdi.

“Ben doğduğumda kocaman köpekti. Birlikte fotoğraflarımız var. Dondurma kıvrılıp uzanmış, beni de bebeklik battaniyeme sarıp kucağına koymuşlar. Bana karşı çok sabırlıdır. Yürümeyi bile ona tutunarak öğrenmişim.”

Arda yutkundu. “Ama artık çok yaşlandı. Minderinden yalnızca yemek yemek ve tuvalete gitmek için kalkıyor. Bazen uzun uzun iniyor. Annem, ağrısı olduğunu söylüyor...”

Karaböcü mırıldanmaya başladı. Arda bir kolunu ona doladı. Öteki eliyle de tüylerini okşuyordu.

“Normalmiş aslında,” diye anlatmayı sürdürdü. “Köpeklerin ömrü bu kadarmış. Babam, Dondurma’nın şanslı olduğunu söyledi. Sokak köpekleri en fazla beş yıl falan yaşayabiliyormuş. Ama ben yine de çok üzülüyorum. Onsuz ne yaparım, bilmiyorum...”

Arda hüzünlenmiş, gözü dalmıştı. Karaböcü onun elini yaladı.

“Belli etmemeye çalışıyorlar, ama onlar da çok üzgün. Ben fark etmiyorum sanıyorlar...”

Arda sustu. Karaböcü’yü okşarken düşünceliydi. Derken, elinin altında daha sıcak, daha büyük, kadifeye benzer bir şey fark etti ve bakişlarını indirdi.

Arda, simsiyah tüylü, yemyeşil gözlü bir kedinin, sarkık, upuzun köpek kulaklarını okşuyordu.



Arda irkildi, sonra kendini topladı. “Böcü olduğunu unutmuşum,” dedi.

“Pırrruuu?” dedi Karaböcü. Bir an sonra, uzun kulaklar simsiyah bir köpeğin başından sarkıyordu. Köpek Karaböcü kafasını kaldırıp Arda’ya baktı.

“Dondurma’nın kulakları daha büyüktür,” dedi Arda. “Annem onlarla toz alabileceğini söyler.”

Köpek Karaböcü'nün kulakları biraz daha büyüdü. Sonra yere atlayıp silkelendi.

“Biliyor musun, böyle yaşlanmadan önce Dondurma'yla en sevdiğimiz oyun top saklamacaydı.”

Odaya dağılmış yığınla oyuncağın arasında yumruk büyüklüğünde bir top buldu. “Bu iş görür. Önce ben saklayacağım. Arkanı dön!”

Bir süre sonra, kucağındaki Karaböcü'yle birlikte odadan çıkan Arda'nın yüzü gülüyordu. Doğruca annesinin yanına gitti. Kediye onun kucağına bırakırken, “Karaböcü'yle top saklamaca oynadık,” diye bildirdi.

Annesi şaşırarak gülümsedi. Arda'nın bir başka hayvana ilgi gösterdiğini hiç görmemişti. Kucağındaki kediyi şefkatle okşadı.

“Her neyse, Karaböcü'yü sevdim işte! Sana da söylemek istedim.”

Karaböcü'yü annesinin kucağında bırakan

Arda, arkadaşlarına katılmak üzere uzaklaştı.

O sırada annelerden biri, “Epeyce geç oldu. Biz artık kalksak iyi olacak,” dedi ve ekledi: “Zaten yolumuz da uzak.”

“Ya, evet... Biz de kalkalım,” dedi başka anneler de.

Anneler çocuklarını toparlamaya başladılar. Çocuklar kapıda hazırlanırken birbirlerine, “Karaböcü sana da *böcülük* yaptı mı?” diye soruyorlardı.

“Bana yaptı!”

“Bana da yaptı!”

“Bana yaptığı *böcülük* müthişti!”

“Karaböcü yalnızca bir kedi. Ben *böcülük* falan görmedim!” diye surat astı Korkut.

Çevresindeki bütün çocuklar gülüştüler. Korkut’un kaplan Karaböcü karşısında başına gelenler, besbelli çabuk duyulmuştu.

Nisan ve Nelin Hanım konuklarını kapıda teker teker uğurladılar. Son anne ve çocuk da



gözden kaybolunca, Nelin Hanım kapıyı kapatıp salona döndü. Derin bir soluk aldı ve ortalığı toplamaya nereden başlayacağını anlamak için çevresine bakınırken kapı çalındı.

İlhan Bey gelmişti.

Evi boş görünce, “Tüh, gittiler mi?” diye

sordu İlhan Bey. “Sana hiç yardım edemedim,” dedi karısına.

“Çocukların şamatasından başım ağrıdı,” dedi Nelin Hanım. “Ben biraz uzanmaya gidiyorum. Yardım etmek istiyorsan, evi toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirebilirsin.” Başka bir şey söylemeden yatak odasına yollandı.

İlhan Bey salondaki kargaşaya bakarken gözleri dehşetle irileşti. O sırada Nisan’ı fark



etti. O da annesi gibi yorgun görünüyordu, ama üstünde durmadı. Yanına gidip oturdu.

“Evi toplamama sen de yardım edecek misin, kızım? Ne de olsa, senin doğum günün—”

“Cık... Ben yorgunum,” dedi Nisan.

İlhan Bey bacaklarına sürtünen Karaböcü’ye baktı.

“Bari kedinin yemeğini ve suyunu ver, kızım. Maması bitmiş herhalde. Aç görünüyor.”

“Olmaz! Ben Karaböcü’ye küstüm.”

“Hoppala! Ne oldu?” diye sordu babası.

“Karaböcü gelen bütün çocuklarla oynadı, ama benimle hiç oynamadı.”

İlhan Bey gülümsedi. “Bu doğum günü meselesi çıktığından beri, Karaböcü’yle neredeyse hiç ilgilenmiyorsun. Peki, sen de bunun farkında mısın? Kedin de sana küsmüş olabilir mi acaba?”

Nisan yan gözle Karaböcü’ye baktı. “Ama benim çok işim vardı...”

“Olabilir,” dedi İlhan Bey sakin bir sesle. “Belki bugün Karaböcü’nün de çok işi vardı.”

“Benimle hiç oynamadı ama!” Nisan direniyordu; ancak, sesi artık kızgın değildi.

“Gel, kızım. Sen onun mamasını ver, suyunu tazele. Kum kutusunu ben hallederim, merak etme. İkiniz de biraz dinlenince barışırsınız, eminim.”

Nisan babasının sözünü dinledi. Kalkıp mutfağa yollandı. Karaböcü de hopluya zıplaya peşi sıra onu takip etti.

Akşam yemeği saatinde, ev çoktan toplanmıştı. Nelin Hanım dinlenirken, baba kız el ele verip işlerin üstesinden gelmişlerdi. Karaböcü’yle Nisan’ın arasındaki buzlar da eriyip gitmişti.

O akşam bütün aile öyle yorgundu ki, yemek için dışardan pizza getirttiler. Nisan buna bayıldı. “Sanki, bütün gün doğum günümü kutluyoruz!” dedi sevinçle.

“Marruuu-miyav!” diye onayladı onu Karaböcü. Pizzaya o da bayılıyordu.

Nisan bunu biliyordu. Pizzasını yerken, annesine fark ettirmeden Karaböcü’nün ağzına minik salam ve peynir parçaları verdi.

O gece yatarken Nisan, Karaböcü’den küçük bir pandaya dönüşmesini rica etti. Yatağına yatıp, panda Karaböcü’ye sarıldı. Gelecek yıl doğum gününde neler yapacağını düşleyerek uykuya daldı.





1900 - 1901

1902 - 1903